

STRAH POD STAJAMI . . .

II.

Zima se je poslavljalala. Mraz je pojemał. Suščeví dnevi so prihajali. Solnce se je dvigalo na obzorju. Po nebu se je jasnilo. Ozračje je postajalo vedno čisteje. Sneg je kopnel in led izginjal. Potok pod Stajami je šumno žuborel mimo Podstajnikove hiše in dalje pod gozdom in pod Goričko. Pomlad se je obečala. Po zelenju so zadrhtela srca.

Mačkov Janez je še zmeraj ležal v postelji. K njemu je večkrat prihajal stari Možinček. Obvezoval mu je nogo in povijal v cunje.

„E, fant, vidiš, kaj se lahko dobi po nerodnosti! Šest tednov že ležiš. Lej, in še sedaj ni zdrava noga. Mater bi bil ubogal in sedel doma za pečjo, pa bi bilo dobro in bi bil zdrav.“

Janez se je zganil v postelji, odgovarjal pa ni ničesar, samo vzdihal je globoko.

Nobeden izmed tovarišev ni obiskal bolnega Janeza. Vsak se je bal Janezove matere, češ, bodo rekli, da sem mu jaz kriv . . .

Nekoč pa se ga spomni Podstajnikov Grogec. Potoži se mu po njem in rad bi ga bil videl in se pogovarjal z njim. Saj mu je imel toliko povedati in tako zanimivega.

„E, kaj bi,“ je rekel lepega dne. „Danes je četrtek. Šole nimam, in dolgočas mi je. Janeza grem obiskat. Tako dolgo ga že nisem videl. Bog ve, če je še ravnotak, kot je bil. No, in pa povedal mu bom o strahovih.“

Tistega dne popoldne je Grogec res obiskal Janeza. Prav vesela sta bila oba drug drugega. Saj sta bila Grogec in Janez še zmerom velika prijatelja.

Dolgo sta se razgovarjala. Grogec je izpraševal Janeza o bolečinah, Janez pa Grogca o šoli in o učenju.

„Kaj so pa gospod učenik rekli, ko ste povedali, kaj mi je,“ je vprašal Janez.

„Okregali so nas. Zapretili so nam, da nas bodo vse zaprli, če se bo zvedela še kakšna taka nerodnost o nas. Prav hudi so bili. — Toda, Janez, imam ti še nekaj povedati.“

„Kaj?“ se zavzame Janez in pogleda z velikimi očmi.

„Doli okrog nas pod Stajami pa straši. Letošnjo zimo se je tam nastanil strah.“

„Beži kam! To ni mogoče!“

„Pa je le res! Poslušaj: naša mati so mi pravili drugi dan potem, ko si se ti ponesrečil. Slišali so ponoči močno drsanje po ledu in razbijanje okrog hiše. Verjemi, da je bil strah. Strašilo je še pozneje, dokler je bilo kaj ledu. In še sedaj pravijo nekateri, da počiva strah v Gorički in da bo prišel po nas, kadar bomo poredni.“

„To je pa verjetno, Grogec! Strah se jezi na nas!“

„Naj reče kdo, kar hoče, jaz trdim svojo. Strah prebiva pod Goričko v tistem brezdnu, ki je tako globok, da kamen leti dva dni, preden pade na dno. Saj so mi pravili mati.“

Janez pogleda z osuplim pogledom.

„Z Bogom, Janez! Kmalu se pozdravi!“

III.

Letos je bil tudi sneg pod Stajami. Včasih sem šel tam mimo, pa ni bilo nobenega šuma. Vse je bilo mirno in tiho. Svečan mir je vladal nad krajem.

Otroci po vasi so pravili, da tam straši sredi belega dneva in da se zato ne upajo drsati. Ali je bilo res ali ne, o tem sami ugibajte.

Večkrat me je vodila pot mimo Staj in mimo potoka ob Gorički, toda strahu nisem videl.

Sedaj, ko se bliža lepa zelena pomlad, se pa jasnijo otroška čela. Strah izginja polagoma iz njihovih src.

Ko je Mačkov Janez pripovedoval Možinčkovemu očetu o strahu, so mu povedali, da bo odslej strah hodil vsako leto pod Staje in bo čakal tam v jami do spomladi. Šele gostolenje ptičic in zelenje travnikov ga bo odgnalo . . .

Vukovoj.

